

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΣΑ στο τρίτο άμáξι της βασιλικής συνοδείας βρισκόντουσαν οι πρίγκιπες και στο τέταρτο ακολουθούσαν οι δνοκαστοί μεγιστάνες του βασιλείου, όπως ο Γκζής, ο Έρρίκος Μονμορανσύ, ο Ταμάν και ο πρ' Ωμάλ.

Μετά την τέλει του μυστηρίου, η ακολουθία των νεονύμφων ξεκίνησε πάλι για τ' ανάκτορα, έν μέσω των ζητωκραυγών του λαού.

"Όταν άρχισαν να διαλύονται τα πλήθη, τα συγκεντρωμένα γύρω από τ' ανάκτορα, η Αικατερίνη των Μεδίκων άφησε μόνο τον τόν Κάρολο Θ', με τόν όποιο συνομιλούσε, και διευθύνθηκε

στην αίθουσα της τέλει.

Φτάνοντας εκεί, κάλεσε από τις δεσποινίδες της ακολουθίας την Άλίχη ντε Λουξ και την ώδήγησε στο ιδιαίτερο γραφείο της, όπου έμειναν μόνες.

—Κόρη μου, της είπε τότε, θα σας πω κάτι, που δεν πρέπει να σ' εκπλήξει. Σήμερα το βράδυ στις όχθες θα περιμένετε τον κόμητα Μαργαρίτα, ο οποίος θα σας ώδηγήσει κατά τα μεσάνυχτα στην εκκλησία του Άγιου Γερμανού για να σπερανοθήτε. Κι' επειδή έπαθώ μω να σας ιδω και τους δυό σας εύτυχμένους, σας συμβούλευω να μη μείνετε περισσότερο καιρό στη Γαλλία, όπου υπάρχουν τόσο κίνδυνοι. Γι' αυτό έλαβα τα μέτρα μου και διάταξα ναρθη να σας περιποιηθώ έξω άπ' την εκκλησία ένα άμáξι. Θά βρείτε εκεί μέσα το γαμήλιο δώρο μου και θα ξεκινήσετε άμέσως για τó ταξείδι σας. Άμα φτάσετε στη Φλωρεντία, θα λάβετε και τó δωρητήριο έγγραφο μου, με τó όποιο θα σας χαρίσω μια έπανι. Είστε εύχαριστημένη τώρα;

—Άμα φτάσετε στη Φλωρεντία, θα λάβετε και τó δωρητήριο έγγραφο μου, με τó όποιο θα σας χαρίσω μια έπανι. Είστε εύχαριστημένη τώρα;

Δάσκαρα φλογερά άρχισαν να κινούν άπ' τά μάτια της Άλίχη, η όποια, πριν φύγει, έσφιξε και φίλησε μ' εύγνωμοσύνη τά χέρια της Αικατερίνης.

Η Αικατερίνη την έφίλησε κι' αυτή στο μέτωπο και της έπροώθησε :

— Πήγαινε, κόρη μου! Πήγαινε να φροντίσεις για την έτοιμασία του γάμου σου.

"Όταν έσοκτείνιασε κι' απλόθηκε παντού βαθεία σιακή, η βασιλομήτωρ σηκώθηκε κατά τις δέκα, και διευθύνθηκε προς την εκκλησία του Άγ. Γερμανού, όπου είχαν γίνει τó ίδιο πρωί οι γάμοι της Μαργαρίτας, της κόρης της, και του Έρρίκου της Ναβάρρας.

Μπαίνοντας μέσα, η Αικατερίνη πρσάθηκε προς τó ναρθηκα, όπου βρισκόντουσαν η δεσποινίδες της τιμής της, πενήντα περίπου κοπέλλες, όλες ώρωατάτες και ντυμένες πολυτελέστατα.

Η βασιλομήτωρ προχώρησε άργά προς τó μέρος των, γονάτισε μπρος στην Άγία Τράπεζα, προσευχήθηκε λίγο, ξανασηκώθηκε έπειτα και, γνωρίζοντας προς τις νέες της ακολουθίας της, άρχισε να τούς λέη :

— Παιδιά μου, ήρθε η ώρα να συντρίψετε τούς έχθρους μας και να σώσετε τó κράτος μας. Θέλησα να συνθηκολογήσω με τούς άσθετικούς, καθώς γνωρίζετε, άλλ' αυτοί με πρόδωσαν. Και η προδοσία προέρχεται κυρίως από ένα νέο και μιά νέα, που τούς περιέβαλλα με όλη την έμπιστοσύνη μου. Αυτοί όμως μās προδίδουν και συνομοτούν εναντίον μας, προσπαθώντας να μās καταστρέψουν. Πρόκειται, τέλος πάντων, για τόν κόμητα ντε Μαργαρίτα και για την Άλίχη ντε Λουξ.

Άφου άφησε να περάση η πρώτη έντύπωση που προξένησαν τά λόγια της, η Αικατερίνη συνεχίσσε :

— Έπί πλέον, σας άναγγέλλω, ότι οι δυό αυτοί προμεθοι συνωμότες, οι όποιοι μαζί με τούς συντρόφους των έπιβουλεύονται την πατρίδα μας, τη θρησκεία μας και την τιμή μας, ύστερα από μιά ώρα περίπου θάνα εδώ. Τά καταραμένα σχέδιά τους τά γνωρίζει κι' ένας άγιος άνθρωπος, ο αιδεσιμώτατος Παναγολόα, ο όποιος θά γθη επίσης εδώ και θά τιμωρήσει τούς δυό άχρείους, όπως τούς άξιζει. Με θάνατο σκληρό κι' απάνθρωπο δηλαδή. Έσείς θά μείνετε ζωντανές στο βάθος του ναού και άν τυχόν ο αιδεσιμώτατος διατάσει, φοβηθεί και κοινοσταθεί, έσείς σ' ένα νεύμα μου θά όρηψετε και θ' άποτελειώσετε τó έργο του. Θά ήρψω τó μαχαίρι μου τή στιγμή αυτή και τó σύνθημά μου θάνα : «Θέλημα Θεού»...

—Θέλημα Θεού! απάντησαν ταυτοχρόνως όλες η νέες της ακολουθίας, φανατισμένες άπ' τά λόγια της Αικατερίνης.

Έπειτα, άφου η βασιλομήτωρ ήρψωσε τά χέρια της στον ουρανό κι' εύλόγησε τά έγχειριδιά τους, η νέες της ακολουθίας της κούφτηκαν από βάθος του ναρθηκα, με τó μίσος στην καρδιά, έτοιμες να πνίξουν στο αίμα δυό άθώους...

ΑΙΜΑ! ΑΙΜΑ! ΑΙΜΑ!

Είκοσι λεπτά της ώρας πέρασαν έτσι, μέσα σε μιά προμαχική σιωπή. Έξω από την εκκλησία βογγούσε και ούρλιαζε η καταγίδα.

"Όταν τó ρολόι χτύπησε έντεκα και μισή, ένας άνθρωπος έπήλθισε την Άγία Τράπεζα και άναψε τέσσερα μικρά κεράμια. Καθώς έγύριζε προς τó βάθος του ναού, διέκρινε εκεί τη βασιλομήτωρα.

—Μεγαλειοτάτη! έφέλλισε.

Κι' επειδή εκείνη δεν πού άκάνησε, της φώναξε δυνατώτερα :

— Αικατερίνη!

Η βασιλομήτωρ τού έριξε ένα βλέμμα άπαισιο και τόν έρωτήσε :

— Ρενάτε, είσαι έτοιμος;

— Ο Ρουτζιέρι — γιατί αυτός ήταν — έσφιξε τά χέρια του ίκεντακά και της έμψήφισε με φωνή που μόλις άκούγονταν :

— Αικατερίνη, κομίζω πώς βλέπω όνερο καιό. Δεν πιστεύω να να σωθάρά αυτά που γίνονται τώρα. Φαντάζομαι, ότι στο τέλος θά τού χαρίσης τή ζωή. Έλεος, βασιλοσά μου, για τó γυό μου...

Η Αικατερίνη θεώθηκε άπότομα έμπρός στον άστρολόγο και τού είπε :

— Ρενάτε, στ' όνομα του Θεού που μās άκούει, σου όρκίζομαι, πώς θέλησα να τόν σώσω. Έμαθα όμως, ότι ο Θεόδοτος, όχι μονάχα γνωρίζει πώς είνε γυός μου, αλλά καινάτα για την καταγωγή που και διακηρύττει μάλιστα τó τρομερό μας μυστικό. Τό είπα συγκεκριμένως στην Άλίχη ντε Λουξ, που μπορεί να τó χρησιμοποίησει όποιος της άρέσει. Γι' αυτό δεν πρέπει να τούς άρρήσουμε να φύγουν...

— Ο Ρουτζιέρι δεν έλεγε τίποτε. Δεν άκούγονταν παρά τó τριξίμο των δοιτιών του. — Χάρη, Μεγαλειοτάτη! Χάρη τούλάχιστον γι' αυτόν! ψιθύρισε.

— Σιωπή, Ρενάτε! τόν διέκοψε επιτακτικά η βασιλομήτωρ. Άκου. Κάποιος χτυπάει την πόρτα...

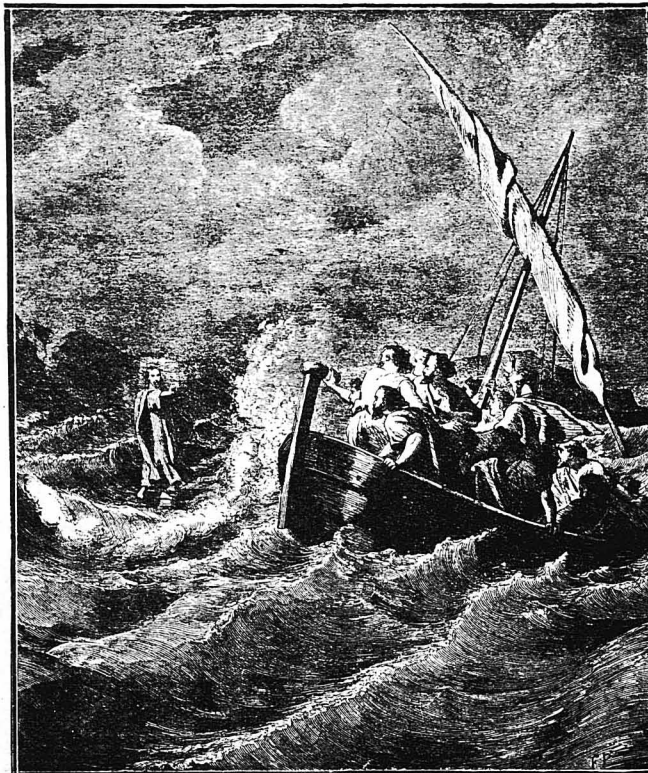
— Είπε ο ουρανός που βροντά και η άσπρη που φωνάζει τά σικιάδια της νύχτας. Είπε η καρδιά του Θεού, που θά πέση επάνω στα κεφάλια μας...

— Πήγαινε ν' άνοήξεις, σου λέω! Δεν άκούω; Χτυπών! Δεν είνε βροντή...

— Ο Ρουτζιέρι γονάτισε και της είπε :

— Αικατερίνη! Γιατί είσαι τόσο σκληρή, Αικατερίνη; Είνε αίμα μας! Είνε σάρκα μας! Είνε παιδί μας!...

— Άθλιε! τού απάντησε όργισμένη η Αικατερίνη. Άπαταίς να θυσιάσω την τιμή μου, τή δόξα μου, την αξιοπροξέτια μου χάριν μās βλαβέρους άδυναμίας σου, Πρόσβε όμως!

'Ο Ίησους βαδίζων επί των ύδάτων.

"Αν επιμένεις, θά σέ εγκαταλείψω στην τύχη σου. Και όταν πάψεις να διατελής υπό την προστασία μου, θά σέ δεχτή ή μάχαιρα του δημίου...

Ο Ρουτζιέρι είχε μείνει εμβρόντητος και, τρέμοντας σύγκοιμος, ύψωσε τ' χέρια του προς τόν ουρανόν.

— Πήγαινε ν' ανοίξεις! τού ειπε μ' επιπρακτικό τρόπο ή Αικατερίνη για τελευταία φορά.

Τότε ο Ρουτζιέρι προχώρησε τρικλιζοντας προς τή μικρή πόρτα του ναού, τήν όποια καί άνοιξε. Μπήκε τότε μέσα ένας μοναχός, τού όποιου τό πρόσωπο σκεπαζόταν από καλύπτρα.

Ο μοναχός κίπταξε τόν άστρολόγο έρωτηματικά και ό τελευταίος ψθύρισε :

— Είν' εκεί κάτω και σέ περιμένει...

Η Αικατερίνη, βλέποντας τό μοναχό νά πληρώσει, τού ειπε με φωνή σταθρής :

— Μπαράδο, μαρκήσιο! Μείνατε πιστός στον όρκο σας! Τηρήσατε τήν υπόσχεσί σας! Καλώς όρισατε!

Ο Παναγρολά δεν άπάντησε, αλλά περιορίστηκε σέ μιιά άπλή υπόκλιση.

— Μαρκήσιο, σας εύχαριστώ, έξακολουθήσε ή βασιλομήτωρ. Έξετέλειοτε όπως έπρεπε τή διαταγή μου. Χάρις στην εύγλωπία σας, άναστασιάζετε όλο τό Παρίσι. Όλα είνε τώρα έτοιμα νά πάρουν φωτιά και δέν χρειάζεσται παρά μόνο μιιά σπίθα. Τώρα δέν άπομένει παρά νά σας άνασταδώσω τά ίσα, εκκληρώνοντας κ' εγώ τήν υπόσχεσί μου. Σέ λίγο θά ξεκινάτε από κοντά εκείνη πού αγαπάτε. Είνε δική σας! Σας τί, χωρίζω. Όσο για τόν άλλο, τόν αντισυλό σας, αυτό έδώ είνε ικανό νά τόν σκοτώση...

Και τού έδωσε ένα χαρτί διπλωμένο.

— Τό γραμματί της Άλίσης! ψθύρισε ό μοναχός, παίρνοντάς το με τρεμάμενο χέρι. Τό έγλωττωμένο, τό κωκυλλό της γραμματί, στό όποιο όμοιωγεί πώς σκότωσε τό παιδί της...

— Σήμερονι λοιπόν. Θά δείξετε αυτή τήν έπιστολή στό Μαριγιάκ.

— Βέβαια, βέβαια!

— Και θά άδηγήσετε τήν Άλίση όπου θέλετε.

— Καλά. Μά θά ρθή κ' αυτός έδώ;

— Ναι. Όπου και νά ναι, έστασε.

— Μαζύ της; Και για πολό λόγο;

— Άρκεσθήτε νά μάθετε ότι θά ρθή. Αυτό δέν σας ενδιαφέρει; Τό γιατί είνε άδιάφορο. Άν όμως ό κάμης, παρά τό περιεχόμενο της έπιστολής, θέληση νά κρατήση τήν Άλίση;

— Μεγαλειοσύνη! βροντήθηκε ό μοναχός, οργώντας από τή φρίκη.

— Είνε ανάγκη νά προβιλέψουμε για όλα, εξακολουθήσε άμειλικτη ή Αικατερίνη. Άν ό Μαριγιάκ δέν άφήσει στη διάθεσί σας τήν Άλίση;

Ο μοναχός με μιιά άπότομη κίνηση άνοιξε τότε τό ράσο του, κάτω απ' τό όποιο φορούσε πολυτελή σπαλή ύπτότου και, δείχνοντας τό έγχειρίδιο πού κρεμόταν απ' τή ζώνη του, ειπε :

— Αυτό θά κρηί για τά παρακάτω!

Η Αικατερίνη τόν εκύπταξε με θαυμασμό και κίνησε εύχαιριστήμην τό κεφάλι της.

Έξαρκα άκούστικα έξω κρότος άμαξιού. Ήταν ή Άλίση...

Η νέα, μπαίνοντας στην εκκλησία, δίστασε στην άρχή νά προχωρήση, προμαγμένη από τό σκοτάδι, πού γινόταν πλό άπαισιο καθώς τό φωτίζε ή ώχρή λάμψη τών λαμπάδων.

— Έλα, κόρη μου, έλα! της ειπε όναντόμουνα ή Αικατερίνη.

Η Άλίση αναγνώρισε τή φωνή της βασιλομήτορος κ' έννοιωσε τήν άνησυχία της νά μεγαλώνη.

— Υπομονή! συνέχισε ή Αικατερίνη. Άκόμα λίγο και θά ρθή...

— Πόσο είνε καλή μαζύ μου, Μεγαλειοσύνη! Δέν ξερω πώς νά σας έκραόσω τήν εύγνωμοσύνη μου.

— Είδες τό άμάξι, με πολό όποιο θά αναχωρήσετε, ότως έσημφορήσαμε;

— Δέν τό παρατήρησα, Μεγαλειοσύνη. Μά πού είνε ό εφημέριος; Δέν βλέπω κανέναν...

(Άκολουθετ)

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ ΚΙ' Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Μιά φορά κ' έναν καιρό τό Ψέμμα κ' ή Άλήθεια άποφάσισαν νά σμίξουν και νά ζήσουνε μαζύ σαν δυό καλοί φίλοι. Η Άλήθεια ήταν μιιά γυναικούλα δειλή, άπόπειη κ' εύκολόπιστη. Τό Ψέμμα αντίθετα ήταν κομπό, τολμηρό κ' εύγλωπτο. Αυτό έπρόσταζε πάντα κ' αυτή ύπάκουε. Κι' έτσι πήγαιναν όλα καλά κ' ή συντροφιά τους πρόζοβε.

Μιά μέρα τό Ψέμμα πρότεινε στην Άλήθεια νά φυτέψουν ένα δέντρο για νά τους δίνη τήν άνοιξη λουλούδια, τό καλοκαίρι ίσσιο και τό χειμώνα καρπούς. Η Άλήθεια έμεινε σύμφωνη με τό σύντροφο της και τό δέντρο βλάστησε όσο νά πής κήμων. Όταν τό δέντρο άρχισε νά μεγαλώνη, τό Ψέμμα ειπε πάλι στην Άλήθεια :

— Άδερφή μου, άς μοιραστούμε τό δέντρο κ' άς πάρουμε από ένα μέρος του ό καρπούς. Οι καλοί λογαριασμοί, λέει μιιά παροιμία, κάνουν τους καλούς φίλους. Πρέπει νά ξεφύξω, λοιπόν, ότι τό δέντρο τό βαστούνε και τό τρέφουν ή ρίζες του. Αυτές δέν έχουν φόβο από τήν κακοκαρία. Τις παίρνεις; Έγώ για χάρι σου δέχομαι νά πάρω τά κλωνάρια πού κρέμονται στον άέρα και βρίζονται στό έλεος τών ποιτών, τών ζώων και τών ανθρώπων, τού άνέμου, της ζέστης και τού πάγου.

Η Άλήθεια σάστισε από τή μεγάλη καλοσύνη του συντρόφου της, τού ειπε εύχαριστώ και χόθηκε γρήγορα μέσα στη γη, κοντά στις ρίζες του δέντρου. Τό Ψέμμα δοκίμασε τότε άφάνιστη χαρά, γιατί δάμενε μόνο του με τους άνθρώπους και γιατί θά μπορούσε νά τους κινεργήσει με τήν ήσυχία του.

Τό δέντρο ηήλωσε γρήγορα πολύ και τά κλωνάρια του άρχισαν νά σκορπίζουν ολόγυρα τόν ίσσιο και τή δροσιά τους. Άντρες και γυναίκες έτρεχαν από παντού για νά τό ιδούν και νά τό θαυμάσουν.

Τό Ψέμμα, κοινοσιμαμένο στον πλό ψηλό κλώνο, τους μιλούσε άδιάστατα και τους μάγευε με τά γλυκά του λόγια. Τους έλεγε πώς ή κοινονία ήταν ένα μεγάλο ψέμμα — και πώς οι άνθρωποι θά πήγαιναν χαμένοι αν έλεγαν διαρκώς τήν άλήθεια.

— Για νά πετύχη και νά διακριθώ κανείς σ' αυτή τή ζωή, έλεγε, ύπάκουε τρείς τρόποι, τό μονό ψέμμα, τό διπλό ψέμμα και τό τριπλό ψέμμα. Μονό ψέμμα είνε τού δούλου πού λέει στον άφέντη του: «Σέβομαι τήν άρεστιά σου και τήν άσπιόσύνη σου».

Διπλό ψέμμα είνε όμοιο τού λέει: «Νά με κάρη ή άσπαστή, αν δέν είμαι ό πιστότερος δούλος σου». Και τριπλό τέλος ψέμμα είνε όταν τού λέει: «Έγώ δίνω για σένα τά χέρια μου και τή ζωή μου, κ' όμως τόν άφέντη και φεύγει μόλις προβάλε κανέναν κινδύνος...

Τό Ψέμμα έκανε τά μαθήματά του αυτά τόσο εύχαριστα, πού όλοι είχαν μαγευτεί από τά λόγια του. Όσο για τήν άμοιρη Άλήθεια, αυτή ήταν ζαρωμένη στον κρυψώνα της κ' ούτε τή θυμόνασε κανέναν. Κι' επειδή δέν είχε τί άλλο νά κρηί, ροκάνιζε τις παρές ρίζες του δέντρου, πού τό είχαν φυτέψει μαζύ με τό Ψέμμα.

Ροκάνισε, ροκάνισε και μιιά μέρα, ενώ τό Ψέμμα μιλούσε μπρός στο πλήθος πού εύγλωπτα από κάθε άλλη φορά, φτύισε ένας άγέρας πού χωρίς νά ναι δυνατό γράμμεσε κάτω τό δέντρο, επειδή δέν ύπτηχαν πια ρίζες για νά τό βαστούν.

Με τό πέσιμο του δέντρου, τό Ψέμμα σωριάστηκε κάτω και χτύπησε για καλά. Βγήκε τό ένα του μάτι και έσπασε τό δεξί του πόδι. Κι' από τότε έμεινε μονόφθαλμο και κουτσό. Η Άλήθεια παρουσιάστηκε τότε έξαρκα στο φως με ζέπτεκα μαλλιά και σκουρό πρόσωπο κ' άρχισε νά μιλιώνη άπότομα τους ανθρώπους για τήν εύκολόπιστία και τήν άλαφρομυαλιά τους.

Οι άνθρωποι όμως δέν τήν πίστευαν. Τή διώξαν μακριά ολόγυρα καθώς ήταν και πήγαν τό Ψέμμα στην πάλι, για νά ξη στο έξής κοντά τους.

Κι' από τότε ή Άλήθεια γυρίζει στους δρόμους σαν ζητιάννα και λίγο είνε οι άνθρωποι πού τήν πιστεύουν.

Ο Ιησούς στο σπίτι της Μάρθας και της Μαριγιάς. (Εικόν του Π. Λερούα)

